

mного časa, ali če se skoro začne in dosledno nadaljuje, lahko se dožene in dobili bomo spomenik, ki bo vreden Prešerna in nam na čast. Naj se odkrije čez deset let v srci našega narodnega življenja nov znak duševnega edinstva našega po zgodovini in okolnostih razkosanega naroda. Upajmo, da bomo takrat lahko pokazali našim bratom iz juga in severa, da se zavedamo in živimo, da je Slovenec sicer zvest svojemu vladarju in državi, s katero so zvezane njegove osode, da spoštuje pravo omiko, ali da je močen jez, ki deli nemštvo od Adrije. Med drugimi naj vodi tedaj tudi ta misel naše prihodno delovanje in gotovo bomo pozdravljajući novo stoletje lahko še z večim in opravičenim navdušenjem klicali: »Slava Prešernu!«¹⁾

Ne očitaj!

Ne očitaj, dèkle zorno,
Da po drugi hrepenim:
Tvoje le srcé je borno,
Tebi sámí jaz živim!

V lesu vetra dih šepeče,
In šumeva v dohu vir:
Moje ti izvòr si sreče,
Dèkle, ti moj sladki mir.

Kar je zvezd na jasnem nebi,
V srci mojem je željà —
Vse pa družijo se v tebi,
Rádost mojega srcá!

Kar le živel, kar še ljubil,
V tebi živel bom, imèl,
Kar trpèl bom, kar izgubil,
S to izgubo bom trpèl . . .

Vzklije cvet in cvet usalne,
Kar rodi se, to miní —
A ljubezen, kamor dahne,
Žitje vzbuja in živí!

Kot iz debla vej vrhovi
V rásti nárazen hité:
Glej, takó usode dnovi
Naju, dèkle, razzdružé.

Nem tedaj jaz sanje zláte,
Nem ostavim sreče soj,
Nánjo le spomin in náte
Vzel v življenje bom s seboj.

Srečna lahko si brez mene;
A brez tebe jaz? . . . Nikdár!
Hip iz srca bol prežene,
Hip vzbudí spet nov vihar!

A doklèr srcé mi bílo
Mučeno od bolečin:
Tvoj spomin mu bo tešilo,
Prèšle sreče ljub spomin . . .

Ne očitaj, dèkle zorno,
Da po drugi hrepenim:
Tvoje le srcé je borno,
Tebi sámí jaz živim!

T. Br.

¹⁾ Odbor »Pisateljskega podpornega društva« je že sklenil, da prične nabirati doneske za Prešernov spomenik in bode skoro razglasil dotični poziv. *Ured.*